

Besvarelse af spørgsmål nr. 30 stillet af Folketingets Indfødsretsudvalg til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 1. oktober 2003 (Alm. del – bilag 133)

Spørgsmål:

”Hvilke instrumenter råder man i dag over – og hvilke instrumenter kunne ministeren forestille sig, at man i fremtiden kunne tage i brug – til at forhindre at personer med dansk statsborgerskab, samtidig har andre statsborgerskaber?”.

Svar:

Indfødsretsområdet er allerede i dag reguleret på en sådan måde, at tilfælde af, at danske statsborgere tillige er statsborgere i andre lande (”dobbelt statsborgerskab”), søges begrænset.

Dobbelt statsborgerskab søges således for det første begrænset ved som hovedregel at betinge erhvervelse af dansk indfødsret af, at den pågældende mister eller løses fra hidtidige statsborgerskaber.

Med hensyn til erhvervelse af dansk indfødsret ved naturalisation, fremgår det af § 4, stk. 1, i indfødsretsaftalen, at det er en forudsætning for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ansøgeren er indforstået med at give afkald på sit hidtidige statsborgerskab. Hvis ansøgeren ikke automatisk mister sit hidtidige statsborgerskab ved naturalisationen, stilles der krav om løsning fra det hidtidige statsborgerskab som betingelse for erhvervelsen af dansk indfødsret. Dog stilles der ikke krav om løsning over for flygtninge eller over for personer fra lande, hvor det erfaringsmæssigt er umuligt eller forbundet med overordentlig store vanskeligheder at blive løst. Det samme gælder, hvis en ansøger har fået afslag på løsning, eller hvis det er dokumenteret, at den pågældende har gjort et seriøst, men forgæves forsøg på at blive løst fra sit hidtidige statsborgerskab. Der kan henvises til aftalens § 4, stk. 2.

Med hensyn til erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring er afgivelse af erklæring i medfør af indfødsretslovens § 4 om tidligere danske statsborgere og §§ 10 B og 10 C om nordiske statsborgere betinget af, at den pågældende godtgør herved at miste statsborgerskab i andre stater.

Erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring i medfør af indfødsretslovens § 3 er ikke betinget af, at den pågældende godtgør herved at miste statsborgerskab i andre stater. Denne bestemmelse kan anvendes af unge udlændinge mellem 18 og 23 år, der er ustraffede og har haft bopæl her i riget i sammenlagt mindst 10 år, heraf sammenlagt mindst 5 år inden for de sidste 6 år.

Dobbelt statsborgerskab accepteres endvidere i enkelte andre tilfælde. Således kan børn erhverve dansk indfødsret bl.a. i medfør af indfødsretslovens § 2 (forældres indgåelse af ægteskab) og § 2 A (adoption) uden krav om løsning fra hidtidige statsborgerskaber.

Integrationsministeriet vil i indeværende folketingssamling fremsætte forslag om ændring af indfødsretsloven. Forslaget vil bl.a. gå ud på at begrænse den nævnte erklæringsbestemmelse i lovens § 3 til fremover kun at omfatte nordiske statsborgere. En sådan ændring af § 3 vil medføre, at hovedparten af de personer, som i dag kan erhverve dansk indfødsret i medfør af bestemmelsen, fremover vil skulle ansøge om dansk indfødsret ved naturalisation. Derved bliver disse personer omfattet af løsningskravet i indfødsretsaftalens § 4.

Dobbelt statsborgerskab søges for det andet begrænset gennem regler om, at danske statsborgere, som erhverver statsborgerskab i andre lande, fortaber dansk indfødsret.

Efter indfødsretslovens § 7 fortabes dansk indfødsret af den, som erhverver fremmed statsborgerret efter ansøgning eller udtrykkeligt samtykke eller ved at indtræde i offentlig tjeneste i et andet land. Fortabelse af dansk indfødsret i de i bestemmelsen nævnte situationer sker automatisk, og der er ingen dispensationsmuligheder.

Integrationsministeriet har ikke aktuelt planer om at ændre i indfødsretslovens regler om fortabelse.

Et andet spørgsmål er, hvorledes det konstateres, at en person har fortabt sin danske indfødsret i medfør af indfødsretslovens § 7. Muligheden for at konstatere dette afhænger af, om ministeriet eller andre danske myndigheder modtager oplysninger om tilfælde, hvor en dansk statsborger erhvervet et nyt statsborgerskab.

Begrænsning af dobbelt statsborgerskab har tidligere været et udbredt ønske i de europæiske lande. Dette har blandt andet fundet udtryk i Europarådskonventionen af 6. maj 1963 om bl.a. begrænsning af dobbelt statsborgerret.

Holdningen blandt de europæiske lande har imidlertid ændret sig i retningen af i højere grad at acceptere dobbelt statsborgerskab. Den Europæiske Konvention af 6. november 1997 om Statsborgerret stiller således medlemslandene frit med hensyn til spørgsmålet om dobbelt statsborgerskab. På nuværende tidspunkt har 10 ud af 45 lande ratificeret konventionen.

Europarådets konvention indeholder ikke nogen forpligtelse for medlemslandene til at udveksle oplysninger om tilfælde, hvor en statsborger i et medlemsland erhverver statsborgerskab i et andet medlemsland. Der findes således alene i artikel 24 en bestemmelse om, at et land kan erklære, at man vil informere et andet land, som har afgivet samme erklæring, om, at statsborgere i dette andet land frivilligt har erhvervet statsborgerskab i landet. Efter bestemmelsen kan erklæringen til enhver tid tilbagekaldes. Endnu har ingen lande afgivet en sådan erklæring.

Med henblik på at kunne konstatere, om en person har fortabt sin danske indfødsret i medfør af indfødsretslovens § 7, har Danmark gennem årene indgået aftaler med en række lande om gensidig udveksling af oplysninger om statsborgeres erhvervelse af et nyt statsborgerskab. Der er på nuværende tidspunkt indgået sådanne aftaler med 37 lande. Den internationale udvikling på området kan imidlertid medføre vanskeligheder med at opretholde et sådant samarbejde.

En anden måde at konstatere, om danske statsborgere har erhvervet statsborgerskab i et andet land, er knyttet til pasudstedelse. Ved ansøgning om udstedelse og fornyelse af dansk nationalitetspas, skal

ansøgeren oplyse, om den pågældende er eller har været statsborger i et andet land. Dette gælder også ansøgere bosat i udlandet.

Integrationsministeriet modtager på den baggrund jævnligt oplysninger om personer, som muligvis har fortabt dansk indfødsret i medfør af indfødsretslovens § 7. Integrationsministeriet iværksætter undersøgelser i de enkelte sager, og konstateres det, at den pågældende har fortabt dansk indfødsret, giver ministeriet meddelelse herom til Det Centrale Personregister og Rigspolitiets Udlændingepasregister.